τοῦ δωματίου μου ν' ἀνοίγη καὶ παρουσιάσθηκε μπροστά μου ὁ ἀγριάνθρωπος. Τὰ μάτια του ἦσαν κόκκινα ἀπὸ τὸ μεθῦσι κι' ἀγκομαχοῦσε σάν θηρίο. Θέλησα νὰ σηκωθῶ ἀπὸ τὸ κρεββάτι μά τὰ μέλη τοῦ σώματός μου ἦσαν μουδιασμένα. Ἄρχισα τότε νὰ φωνάζω τοὺς φίλους μου γιὰ νὰ μὲ σώσουν.

—Μὴν κάνης ἔτσι, περιστεράκι μου, γρύλλισ' εἰρωνικὰ ὁ ἐρημίτης. Ἄδικα χαλᾶς τὴν ὥμορφη φωνούλα σου. Οἱ σύντροφοί σου κοιμοῦνται μακαρίως. Τὸ ναρκωτικὸ ποὺ τοὺς ἔρριξα στὸ κρασὶ ἔκανε περίφημα τὴ δουλειά του. Ἂν δὲν θὲς λοιπὸν νὰ σὲ πνίξω φρόντισε νὰ φανῆς καλὴ μαζύ μου!...

Κατάλαβα ὅτι ἤμουν χαμένη. Ὁ ἀγριάνθρωπος μὲ πλησίαζε μὲ ἀργὸ βῆμα. Σὲ λίγα λεπτὰ θὰ μ' ἔσφιγγε στὰ χέρια του. Τότε μοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα. Ἄρχισα νὰ φωνάζω τ' ὄνομα τοῦ σκύλλου μου. Ὁ κτηνάνθρωπος δὲν εἶχε καταλάβει ποιὸς ἦταν ὁ «Τζάκ» καὶ νομίζοντας ὅτι ἦταν κανένας ἀπὸ τοὺς φίλους μου, δὲν ἔδωσε σημασία στὶς φωνές μου. Μὰ τὴν ὥρα ποὺ εἶχε φτάσει κοντά μου, ἔνοιωσε πίσω σὰ σθέρκο του νὰ καρφώνωνται δυὸ σουβλερὰ δόντια. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ «Τζάκ» κυλίστηκε στὸ πάτωμα. Καὶ τότε ἄρχισε μεταξύ τους μιὰ ἄγρια πάλη. Ὁ σκύλλος μου ἐξαγριωμένος ἀπὸ τὶς φωνές μου, τοῦ δάγκωνε τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια, ἐνῶ ἐκεῖνος προσπαθοῦσε νὰ τὸν πνίξη. Μισὴ ὥρα πάλευαν ἔτσι σὰν τὰ θηρία. Τὸ πάτωμα εἶχε κοκκινίσει ἀπὸ τὰ αἵματα. Τέλος ὁ ἀγριάνθρωπος λιποθύμησε ἀπὸ τὶς τρομαχτικὲς πληγὲς τοῦ «Τζάκ» κι' ἔμεινε ἀκίνητος. Ὁ πιστὸς σύντροφός μου ξαπλώθηκε δίπλα του καὶ κάθε τόσο κουνοῦσε ἱκανοποιημένος τὴν οὐρά του. Δὲν ἄντεχα περισσότερο. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω ἔχασα τὶς αἰσθήσεις μου. Ὅταν ἀνοιξα τὰ μάτια μου εἶδα σκυμμένους πάνω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό μου τοὺς φίλους μου καὶ σὲ μιὰ γωνιὰ δεμένο τὸν ἀγριάνθρωπο. Μοῦ ἐξήγησαν τότε ὅτι ὅταν συνῆλθαν ἀπὸ τὴ νάρκη τους ἄκουσαν τὰ οὐρλιάσματα τοῦ «Τζάκ» κι' ἔτρεξαν νὰ δοῦν τί συμβαίνει. Δὲν ἄργησαν νὰ καταλάβουν τί εἶχε γίνει μέσα στὸ δωμάτιό μου. Ἔδεσαν λοιπὸν τὸν ἐγκληματικὸ ἐρημίτη καὶ ἄρχισαν νὰ μὲ περιποιοῦνται. Τὴν ἴδια κιόλας μέρα τὸν παραδώσαμε στὴν ἀστυνομία. Ἦταν ἕνας παλιὸς τρόφιμος τῶν κατέργων ποὺ ζοῦσε μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ δάσος, ληστεύοντας ὅποιους περνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ πέρα ἢ ὅσους ζητοῦσαν τὴν φιλοξενία του. Ἀπὸ τότε ἀγάπησα τόσο πολὺ αὐτὸ τὸν μολοσσό, ὥστε ἔχει γίνει ὁ ἀχώριστος σύντροφός μου.

* * *

Ἀλλὰ κ' ἡ Μάτζ Ἤβανς ἀγαπάει τρελὰ τὸ μαῦρο σκυλλάκι της, τὸν «Νέγκρο». Εἶνε τόσο ἔξυπνο ποὺ καταλαβαίνει ὅ,τι τοῦ πῆς. Ξέρει νὰ μετράη, νὰ κάνη τοῦμπες καὶ νὰ καπνίζη! Κάθε πρωὶ αὐτὸ ξυπνάει τὴ χαριτωμένη «βεντέττα».

—Εἶνε τὸ ξυπνητῆρι μου, μοῦ εἶπε. Ὅποια ὥρα νὰ τοῦ πῶ ὅτι θέλω νὰ σηκωθῶ τὸ πρωὶ ἔρχεται καὶ μοῦ τραβᾶει τὰ σκεπάσματα. Ἂν δὲν ξυπνήσω, ἀρχίζει καὶ γρυλλίζει καὶ τέλος γαυγίζει μ' ὅλη του τὴ δύναμι καὶ μ' ἀναγκάζει νὰ σηκωθῶ. Ξέρει καὶ διαβάζει τὶς ὧρες σὰν ἄνθρωπος. Γιὰ νὰ πεισθῆτε δεῖχτε του τὸ ρολόϊ σας καὶ ρωτῆστε το τί ὥρα εἶνε.

Συμμορφώθηκα ἀπὸ περιέργεια μὲ τὴν παράκλησί της. Πράγματι δὲν ἔλεγε ὑπερβολές. Ὁ «Νέγκρος» χτύπησε τόσες φορὲς τὸ μπροστινὸ πόδι του καταγῆς ὅσες ὧρες ἔδειχνε τὸ ρολόϊ.

—Μ' αὐτὸ τὸ σκυλλὶ εἶνε φαινόμενο! τῆς εἶπα μὲ θαυμασμό. Ποῦ ἔμαθε ὅλα αὐτὰ τὰ γυμνάσματα;

—Στὸ ἱπποδρόμιο. Μοῦ τὸ ἔχει χαρίσει ὁ Τζέρυ Μπήλ, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους...καθηγητὰς τῶν σκύλλων. Ἦταν τὸ μόνο δῶρο ποὺ μ' εὐχαρίστησε πραγματικά.

Ἀπὸ τὰ παραδείγματα λοιπὸν ποὺ σᾶς ἀνέφερα πιὸ πάνω, καταλαβαίνετε γιατὶ οἱ «ἀστέρες» ἀγαποῦν τὰ σκυλλιά. Εἶνε οἱ πιὸ πιστοί, οἱ πιὸ διασκεβαστικοὶ κι' οἱ πιὸ ἀφωσιωμένοι σύντροφοί τους. Ὅλες ἡ γυναῖκες στὸ Χόλλυγουντ ἔχουν τὸ σκύλλο τους. Καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶνε πάρα πολλοὶ οἱ θαυμασταί τους ποὺ ζηλεύουν τὴν τύχη τῶν τετραπόδων αὐτῶν!...

ΤΖΩΡΤΖ ΜΙΝΓΛΕΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ ΣΑΣ

ΠΤΙ - ΦΟΥΡ ΜΕ ΜΥΓΔΑΛΑ

Χτυπᾶτε σὲ μαρέγκα τέσσερα ἀσπράδια αὐγῶν. Προσθέτετε 50 δρ. ἀλεύρι καὶ 50 δρ. ζάχαρι καὶ κατόπιν 25 δρ. μύγδαλα κοπανισμένα, τέλος δὲ καὶ τὸ φλοιὸ ἑνὸς λεμονιοῦ ξυσμένου. Τὰ ἀνακατεύετε ὅλα καλά.

Ἐντωμεταξύ, ἀλείφετε μιὰ λαμαρίνα μὲ βούτυρο καὶ ρίχνετε μικρὲς κουταλιὲς ἀπὸ τὴ ζύμη σας, τὴν ὁποία ἁπλώνετε, γιὰ νὰ ἔχη ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερο πάχος. Βάζετε τὴ λαμαρίνα σὲ μέτρ.ο φοῦρνο καί, ἑνόσω τὰ πτί-φοὺρ εἶνε ἀκόμη ζεστά, τὰ ξεκολλᾶτε μὲ προσοχὴ ἀπὸ αὐτὴ καὶ τὰ τυλίγετε γύρω ἀπὸ ἕνα ξυλάκι, γιὰ νὰ λάβουν σχῆμα κυλινδρικό.

Τὰ φυλᾶτε σ' ἕνα κουτὶ τενεκεδένιο. Ὅσο πιὸ μπαγιάτικα εἶνε, τόσο καὶ πιὸ νόστιμα.

ΚΑ'Υ'ΜΟΙ ΚΑΙ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

ΤΙ ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΣΕ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΑΣ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΜΑΣ

(Δημοσιεύουμε σήμερα μερικές ἀκόμη ἀπὸ τὶς παθητικὲς καντάδες τοῦ παλιοῦ καλοῦ καιροῦ)

Ο ΕΡΩΣ ΜΟΥ

Ποτὲ τὸν ἔρωτά μου
δὲν τὸν στοχάζεσαι
μὰ δὲν στὸν φανερώνω
καὶ μὴ πειράζεσαι.

Ἡ μυστικὴ χαρά μου
δὲν φανερώνεται
μέσα στὰ δυό σου μάτια
πάντα κλειδώνεται.

Μὰ σὺ δὲν θὰ τ' ἀνοίξης
μὴ τόσο βιάζεσαι
ἐσύ 'σαι τὸ ὄνειρό μου
δὲν τὸ φαντάζεσαι.

ΤΟ ΑΕΡΙ

Φύσα λίγο, φύσ' ἀέρι
στῆς βαρκούλας τὰ πανιὰ
νὰ μὲ πᾶς κεῖ πᾶχω καῖρι,
νὰ μὲ πᾶς στὴν ξενητειά.

Φύσ' ἀέρι κι' ἡ βαρκούλα
τὰ πανιὰ ἀνυπομονοῦν,
ἂν εἶν' ὥμορφη ἡ παιδούλα
καὶ κειὰ θέλουν νὰ ἰδοῦν.

Φύσ' ἀέρι κ' εἶν' ὡραία
σὰν αὐγούλα δροσερή,
μοιάζει ἀγγέλου ἐκείνη ἡ νέα
ποὺ μοῦ 'πῆε σ' ἄλλη γῆ.

Φύσ' ἀέρι, κῦμα βρέχε
πρύμη πλώρη μ' ἄσπρο ἀφρό,
καὶ σύ, βάρκα, πέτα τρέχε
σὰ νυφούλα σὲ χορό.

Φύσα, φύσα γιὰ νὰ φθάσω
μὴ δὲν φθάσω, ὦχ τὴ χαρά
πῶς μὲ πᾶς γιὰ ν' ἀγκαλιάσω
κειὸ τὸ ταῖρι μιὰ φορά.

Φύσα... ἄλλ' ὄχι, ὄχι τόσο
φύσα, ἀέρι πιὸ σιγά,
μήπως κι' ἔτσι ἐκεῖ δὲν σώσω
κι' ἀγκαλιάσω τὰ νερά.

Η ΒΑΡΚΑΡΟΛΑ

Φύσ' ἀγεράκι τὰ πανιὰ καὶ σπρῶξε τὴν βαρκούλα
νὰ πιάσω πέρα τὴ στεργιὰ προτοῦ νὰ λάμψ' ἡ αὐγούλα.

Φύσα γοργὰ νὰ πεταχτῶ στὴ γῆ τὴ μητρική μου
φύσ' ἀγεράκι δροσερὸ νὰ δῶ τὴν ἀκριβή μου.

Νὰ τὴν ἰδῶ μέσ' τὴν κρυφὴ τὴν ὥρα ποὺ κοιμᾶται
καὶ νὰ σταθῶ νὰ ὀνειρευθῆ ν' ἀκούσω ἂν μὲ θυμᾶται.

Ἄκου ἡ φωνὴ τοῦ πετεινοῦ πῶς ἀγροικιέται πάλι,
φέξετε, 'στέρια τοῦ οὐρανοῦ, νὰ δῶ τὸ περιγιάλι.

ΘΡΗΝΟΣ

Διὰ παντὸς μακρὰν ἐμοῦ ἀπῆλθεν ἡ χαρά,
τὴν πάλλουσαν καρδίαν μου κατέσχε συμφορά.
Πρὸς σὲ ὁ νοῦς μου στρέφεται καὶ κλαίω ὁ δυστυχὴς
ἄχ πάλιν, πάλιν, ἄφες με νὰ γίνω εὐτυχής.

Νεκρὸν τὸ πᾶν περὶ ἐμέ, δὲν ψάλλει τὸ πτηνὸν
ἀφ' ὅτου σὺ μοῦ ἔδωκες τὸ τραῦμα τὸ δεινόν.
Βραχὺ παρῆλθεν ὄνειρον ἡ τέρψις τῆς ψυχῆς
ἄχ, πάλιν, πάλιν, ἄφες με νὰ γίνω εὐτυχής.

ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΣΙΣ

Ὡς πότε, ἀγάπη μου γλυκειά,
θᾶμαι μακρυὰ ἀπὸ σένα,
ὦς πότε ὁ δύστυχος διά σέ,
θὲ νὰ θρηνῶ στὰ ξένα;

Ὁλημερὶς καὶ ὁλονυκτίς,
ἐσέ, ψυχή μου κράζω,
Τὸ κῦμα ἐκεῖ ποὺ πέρασες
συχνὰ πάω καὶ κυττάζω.

Καὶ λέω του: «Κῦμα ἀλύπητο,
ποὺ ἀνδρόγυνα χωρίζεις,
ὦς πότε τὴν ἀγάπη μου
νὰ ἰδῶ θὰ μ' ἐμποδίζης;»

Ἀλλ' ὅτε νύχτα ἡ ὑπνόφορη
μὲ προσκαλεῖ στὸ στρῶμα
εἰς τ' ὄνειρό μου φαίνεται
ἀπ' τ' ὥμορφό σου στόμα.

Ν' ἀκούω τὰ λόγια τὰ γλυκά,
ποὺ μ' ἐπαρηγοροῦσαν,
καὶ ἐκεῖ τὰ μάτια νὰ θωρῶ
ποὺ μοῦ ἐγλυκογελοῦσαν.

Κι' ἁπλώνω εὐθὺς τὰ χέρια μου
νὰ σὲ σφικταγκαλιάσω.
Καὶ ὅσο κι' ἂν κάνω, δυνατὸ
δὲν μοῦ εἶνε νὰ σὲ φθάσω.

Ξυπνῶ κ' αἰσθάνομαι πικρὰ
πῶς δὲν εἶμαι σιμὰ σου!
Καὶ σὺ κὰν τ' ὀνειρεύεσαι;
Γιὰ μὲ πονεῖ ἡ καρδιά σου;

Πές μου, ἂν ποτὲ τὰ χείλη σου
γλυκὰ μ' ἐμελετῆσαν,
κι' ἂν τ' ὄνομά μου ἀκούοντας
τὰ μάτια σου ἐδακρύσαν!

Καὶ τότε μ' ἄκρα ὑπομονὴ
προσμένω νὰ περάση
τοῦ χωρισμοῦ μας ὁ καιρὸς
ἡ ἡμέρα ὥσπου νὰ φθάση.

Τὰ χείλη μου εἰς τὰ χείλη σου
χίλια φιλιὰ νὰ δώσουν,
καὶ δάκρυα ἀγάπης καὶ χαρᾶς
τὰ μάτια μας νὰ ἑνώσουν.